

Head aatekaaslased, kallid sõbrad!

Lubage mul algatuseks teha tagasivaade kaheaasta tagusesse aega.

Kui ma kaks aastat tagasi esimest korda erakonna esimehena teie ette astusin, siis kuulutasid meie erakonna lõppu nii konkurendid, kui enamus meediast, ajakirjandusest ja sotsioloogidest-politoloogidest. Mõned nädalad hiljem lahkusid erakonnast eelmine esimees ja aseesimees koos sugulaste ja sõpradega, kes kõik on tänaseks leidnud uue liberaalse maailmavaate ja uue erakonna. Eesti Ekspress ironiseeris kahjurõõmsalt, et alanud on IRLi lõputuur.

Aga ees seisis valitsuskoalitsiooni uuendamine. Mäletate neid maksuvaidlusi, millega jätsime ära uute maksude kehtestamise ja mitmed kavandatud maksutõusud, kinnistasime konservatiivse kodakondsus- ja rändepoliitika, hoidsime ära eesti keele seaduse muudatused, lükkasime tagasi taotlused venekeelse õppe suurendamiseks, aga tugevdasime ka Eesti julgeolekut täiendava riigikaitse programme, panustasime perepoliitikasse ja seadsime eesmärgiks tasakaalus eelarve jne. Neli kuud hiljem seisid ees kohalikud valimised ja seejärel Riigikogu valimised.

Isamaa on erakond, mille liikmed ei paista silma erksiniste sokkidega ja puust käekelladega. Ei ole meil ka stiilseid kaabusid ja ammugi ei oska me teha üleilmset tähelepanu pälvivaid käemärke.

Isamaa jõud ei ole välises glamuuris ega välises bravuuris, vaid ennekõike meie tublides inimestes, meie liikmete töökuses, arukuses ja ustavuses oma aadetele. Täna kõiki liikmeid ja toetajaid, kelle patriotism ei lubanud isamaa tuleviku suhtes jääda pealtvaatajaks ega muutuda ka tuulenuusutajateks.

IRL-ist on saanud Isamaa. Nimevahetus ei olnud sugugi pelgalt väline, formaalne muutus. See oli suur sisuline muutus. Nimevahetus kohustas meid mõttes oma juurte juurde tagasi minema, uuesti mõtestama ja hindama oma erakonna rolli ja eesmärke Eesti elus. Koos nimevahetusega sõnastasime ja panime me uuesti kirja ka Isamaa aluspõhimõtted ja põhiväärtused, millest oleme keerulistel hetkedel kindlust leidnud.

Head aatekaaslased!

Kaks aastat tagasi, kui te mind erakonna esimeheks valisite, oli erakonna reiting kukkunud alla valimiskünnist. Aprillis 2017 oli see Emori andmeil täpselt 5 protsenti, seejärel koguni 3,7 protsenti. Meedias soovitati meil enda poliitilise karjääri päästmiseks liituda küll Vabaerakonnaga, küll EKREga, kuid me ei reetnud oma põhimõtteid ja valijaid. Ja nagu nüüd teame, ei hüljanud valijad ka meid.

Kuulutatud lõppu ei tulnud, tuli hoopis uus algus. Ja selle põhjuseks oli asjaolu, et meie isamaaline selgroog oli säilinud, mistõttu oli võimalik taastada rahvuslikele aadetele, vabadusele ja vastutusele ning parempoolsele majanduspoliitikale toetuv väärtuspõhine poliitika. Me ei luba valijatele raha ja taevamannat, oleme muutunud konkreetsemaks ja praktiliseks ning ebamäärasus meie ümber on haihtunud. Ajalugu on tõestanud, et maailmavaatelised erakonnad, kes ei piirdu ainult huvide esindamisega vaid omavad ka ideoloogilist baasi, on püsivamad ja pikas perspektiivis edukamad. Nii on ka Isamaaga. Ja kui keerulistel aegadel on erakonnast lahkujaid, enamasti päevapoliitilistel kaalutlustel, siis on see maailmavaateline selginemine, mis muudab erakonda ühtsemaks ja tugevamaks. Me pole sõjaväeline organisatsioon, vaid vabatahtlik mõttekaaslaste ühendus, kus inimestel on vabadus mõelda oma peaga, aga erakonnana peame teadvustama, et kui suudame päevapoliitikast kaugemale vaadata, siis olemegi igavesed.

Viimase poolteise aasta jooksul on toimunud kahed valimised, moodustatud on koalitsioonid omavalitsustes ja riigi tasandil. Seatud sihid ja sõlmitud koalitsioonilepingud järgnevateks aastateks. Järgmise kahe ja poole aasta jooksul ei toimu Eestis ühtegi korralist valimist. Seepärast keskendun ma tänases kõnes rohkem tehtud valikute selgitamisele ja põhjendamisele, mitte niivõrd uute visioonide ja eesmärkide seadmisele.

Kohalikel valimistel suutsime kiirkorras koostada valimisnimekirjad ja mobiliseerida suure osa oma valijatest ning edestasime valimistulemusega EKREt ja kanname valitsusvastutust rohkemates omavalitsustes kui sotsiaaldemokraadid.

Äsja lõppenud Riigikogu valimistel ei ületanud me lihtsalt valimiskünnist, vaid osaleme 12 mandaadiga valitsuskoalitsioonis. Saame niimoodi ellu viia oma maailmavaatelist poliitikat ja programmilisi lubadusi, millest olulisemad on – riiklik julgeolek ja koostöö liitlastega, demokraatliku õigusriigi arendamine, rahvastikuküsimused, perepoliitika ja Eesti demograafilise olukorra parandamine ning regionaalse tasakaalu loomine, Eesti keele ja kultuuri hoidmine ning hariduse ja teaduse edendamine, stabiilse ja ettevõtlikkustsoosiva maksusüsteemi kujundamine, Eesti kui rahvusriigi arendamine Euroopa Liidus kui rahvusriikide liidus ja jätkusuutliku pensionisüsteemi kehtestamine, mis tähendab inimeste otsustusõiguste, vabaduste ja vastutuse suurendamist läbi pensioni teise samba vabatahtlikuks tegemise.

Tegelikult oli just Isamaa pakutud pensioni teise samba vabatahtlikuks tegemise idee lõppenud valimiste suurim teema ja suurima mõjuga poliitika-muudatus, millest suur osa ajakirjanikke ja meediat aru ei saanud või käsitles seda lihtsalt

valimispropagandana. Pärast valimisi on sellele muudatusele aga hoopis vastupidiselt, revolutsioonilist tähendust omistatud. Tegelikult oligi tegemist maailmavaatelise valikuga, kas usaldada inimesi ja anda neile iseseisev otsustusõigus ja vastutus või rakendada riiklikku sundi inimeste rahaasjade korraldamisel. Siinkohal on paslik meelde tuletada minu eelmise aasta kõnes tsiteeritud tarkust – iga tõde teeb läbi kolm staadiumit: esmalt seda naeruvääristatakse, seejärel kohtab see jõulist vastupanu, lõpuks muutub see enesestmõistetavaks. Oleme oma pensionivõitluses jõudnud teise etappi, lõpliku elluviimise nimel peame veel tugevalt pingutama. Suur positiivne samm on juba astunud – poliitikud ja ajakirjanikud ja tulevased pensionärid on endale selgeks tegemas pensionisüsteemi kitsaskohti ega lase ennast uinutada teise samba reklaamlausestest

Head sõbrad!

Valimistulemused pakkusid Isamaale võimalust osaleda põhimõtteliselt kahes erinevas valitsuskoalitsioonis. Üks neist oleks olnud Reformierakond, Isamaa ja sotsiaaldemokraadid, teine Keskerakond, EKRE ja Isamaa. Olime valimiskampaania ajal lubanud, et ei välista kedagi. Aga Reformierakonna otsus loobuda koalitsioonikõnelustest Isamaa ja sotsiaaldemokraatidega ning alustada valitsuse moodustamist Keskerakonnaga jättis meile vaid ühe valiku – minna koalitsiooni keskerakonna ja EKREga. Reformierakond sattus selle otsusega oma võttest selili ja norutab nüüd opositsioonipingil. Siiani ei ole avalikkuse ette jõudnud reformierakonna peegliselise-vaatavat eneseanalüüsi, küll aga massiivseid süüdistusi teiste erakondade aadressil.

Poliitikas ei sõlmita juriidilisi lepinguid. Poliitilistes lepetes pole trahve ega muid sanktsioone ja nende täitmist ei saa nõuda kohtu kaudu. Poliitilised lepped püsivad usaldusel. Usaldus on valitsuspartnerite tähtsaim vara, aga Reformierakond oli topeltmängu mängides taas usaldust kuritarvitanud.

Tunnistan, et praegune valitsuskoalitsioon ei ole küll armastusabielu, aga poliitikas saabki lähtuda tegelikest võimalustest, mitte ülevatest tunnetest.

Valimiskampaania ajal rõhutavad erakonnad oma erinevusi, sest siis tuleb näidata, mille poolest sa erined teistest erakondadest ja kandidaatidest. Kui erakond tahab pärast valimisi oma eesmärkide täitmiseks valitsusse pääseda, siis peab ta leidma selle, mis teda teiste erakondadega ühendab.

See vastuolu – et valimiskampaania ajal räägitakse erinevustest ja kohe pärast valimisi hakatakse ühisosa otsima – võib paljudele valijatele tunduda petmisena. Aga see on mitmeparteilise parlamentaarse demokraatia olemus.

Ükski erakond ei saa ise otsustada, kes riigikogusse pääseb, selle otsustab valija. Kui meie 12 saadikut riigikogu saali astuvad, siis näevad nad seal ainult oma poliitilisi konkurente. Aga need on meie rahva valitud saadikud, meie rahva esindajad – meeldivad nad meile või mitte. Demokraatia on karmim kui paistab – riiki tuleb valitseda ainult koos oma poliitiliste konkurentide ja vastastega, teistsugust võimalust Riigikogus lihtsalt pole.

Ei, meile ei meeldi EKRE populistlikud avaldused ja pidev ajakirjanduse provotseerimine selleks, et oma poolehoidjate tähelepanu võita, samuti nende utoopiline majandusprogramm ja palju muudki.

Meile ei meeldi ka Keskerakonna leping Vene võimuparteiga Ühtne Venemaa. Meid ei rahulda selle nimetamine külmunuks, jahtunuks, hangunuks, raugenuks või milleks iganes. See leping pole sugugi nii süütu nagu sügavkülma topitud kalkunirümp. Me nõuame jätkuvalt selle tühistamist.

Meile ei meeldi ka Keskerakonna mõne poliitiku avaldused okupeeritud Krimmi ja Ukraina sõja kohta ning Euroopa sanktsioonide vastu. Need avaldused ei lähe põrmugi kokku meie välispoliitiliste ja julgeolekupoliitiliste eesmärkidega.

Aga nagu oma praeguste partnerite juures, nii näeme me ka sotsiaaldemokraatide ja Reformierakonna poliitikas palju asju, mis on meile täiesti vastuvõetamatud. Meile ei meeldi sotside arutu toetus ÜRO rändepaktile, mis kiidab massimigratsiooni ja kujutab Eestile vähemalt kaudselt suurt ohtu. Meile ei meeldi ka Reformierakonna aastatepikkune üleolev, usaldamatust tekitav ja ühiskonda lõhestav valitsemisviis.

Mida siis ikkagi teha? Kas on üldse kedagi, kellega me tohiksime olla ühes valitsuses?! Või peaks Isamaa ennast igaveseks opositsiooni määratlema?!

Tean, et on Isamaa toetajaid, kellele ei meeldi, praegune koalitsioon Keskerakonna ja EKREga. Jah, katse sellises koosluses valitsusvastutust kanda, ei ole mugavusvalik ning tähendab Isamaale riski. Tõenäoliselt kaotavad nii Keskerakond kui ka Isamaa praegu toetajaid. Aga olen kindel, et tulevikus valija mõistab meie otsuste eesmärgi ja riigimehelikkust ning taastuvad nii usaldus kui ka toetus. Pikemas plaanis on see võib-olla ainus tee, mis pakub natukenegi lootust ületada ohtlik lõhe ja ühiskonda veidigi lepitada.

Muretsejatel tasub tähele panna, et valitsuses vahetub vaid üks erakond – valimiste kõige suurema kaotaja sotside asemele on tulemas kõige suurem tõusja EKRE. Uues koalitsioonileppes pole midagi äärmuslikku ei paremalt ega vasakult. Ja ammugi pole seal midagi, mis piiraks demokraatiat ning inimeste vabadusi ja õigusi.

Vaatamata erimeelsustele on kolmel koalitsioonierakonnal koostöövalmidus keskenduda ühisosale – riigireformist regionaalpoliitikani ja perepoliitikast jätkusuutliku pensionisüsteemini. Kui suudame vältida erimeelsusi ja viia ellu koalitsioonilepingu eesmärgid, siis on ametisse astunud valitsusel järgnevatel aastatel võimalik Eesti arengusse väga palju panustada.

Isamaa ei kandideerinud valimistel selleks, et järgmised neli aastat opositsioonis istuda ja valitsust kritiseerida. Isegi kehva koalitsioonilepinguga on valitsuses suuremad võimalused oma poliitikat ja valimislubadusi ellu viia kui opositsioonis. Aga me ei sõlminud kehva koalitsioonilepingut. Koalitsiooniläbirääkimised olid küll ränkrasked, kuid pärast pikka pingutust õnnestus meil sõlmida väga hea koalitsioonilepe. Nii hea, et ajakirjanduses väideti, et see on lausa Isamaa nägu.

Head erakonnakaaslased!

Kunagi ammu oli ajakirjandusel ja opositsioonil kombeks anda uuele valitsusele 100 kriitikavaba päeva. Tänapäeval seda luksust enam ei lubata. Turmtuli uue valitsusliidu pihta algas veel enne, kui läbirääkimised selle moodustamiseks õieti alanudki olid. Kuna valitsuslepet ja valitsust veel polnud, siis tehti ennustusi, kui hirmus see olla võiks ja kritiseeriti iseenda kujutelmi. Nii hirmutati asjatult mitte ainult rahvast, vaid ka iseennast ja oma kolleege.

Mõni ime siis, kui tundlikumad ajakirjanikud hakkavad isegi peatoimetaja puhtalt stiilikriitilistes märkustes nägema vandenõud sõna- ja ajakirjandusvabaduse vastu, mida juhitakse Pagari tänavalt või Stenbocki majast. Süvariigi kummituse kompleksi ei pöe ainult EKRE, vaid ka üha suurem osa opositsioonipoliitikuid ja ajakirjanikke. Suures võitlustuhinas ei panda tähelegi, kuidas eneselegi märkamatult muututakse kritiseeritavate sarnaseks; kuidas tasapisi hakkab liberaalsete väärtuste eest võitlejate kõnepruuki ja kujundikeelde hiilima Uute Uudiste võitlev stiil.

Küsin veidi irooniliselt – mis on erinevust, kui ühesuguse kõne peavad Ahto Lobjakas ja Mart Helme? ... Lobjakas realiseerib sõnavabadust, aga Helme peab vihakõnet, kusjuures mõlemal juhul on ajakirjandusvabadus ohus – siis, kui Lobjakal ei lubata kõnelemist või Helmel lubatakse kõneleda.

Eesti avalik foruüm (meedia ja ajakirjandus) on poliitikast (üle)küllastunud, aga enamuse sellest täidavad ajakirjanikud omavaheliste jutusaadetega ja artiklitega, viidates vastastikku kujundatud seisukohtadele.

Poliitikast ja poliitikute „tegelikest eesmärkidest“ ja „tagatubadest“ räägivad ajakirjanikud, kultuuritegelased, politoloogid ja „poliitikagurud“, kuid poliitik selgitusteks sõna ei saa. On siis põhjuseks ajakirjaniku missioon, saateformaad,

tähemärkide arv, või „uudisväärtus“. Arvamused ja oletused asendavad üha enam fakte ja argumente, sisu pole oluline. Levinuim intervjuu vorm on poliitikute ülekuulamine süüdistavas ja etteheitvas vormis. Sageli ei saa enam aru, kas ülekuulaja on ajakirjanik või isiklikku maailmavaadet esindav propagandist. Nii tekib paralleelmaailm, mis erineb tegelikkusest.

Ajakirjandus ja meedia „korjavad üles“ poliitikute reljeefsed väljendid, istutades need kõlavateks pealkirjadeks, võimendades niimoodi loosunglikkust Eesti elus, mis bumerangina neile endile tagasi on pöördunud. Selline kirvega tahatud karisma ongi poliitika ja meedia peegeldus inimesteni. Elektroonilises online-meedias tekivad uudised siis, kui toimetajal on vaja täita uudiste ruum, mitte siis, kui toimub sündmus. Poliitikud annavad kõigele sellele hoogu juurde, muutudes niimoodi „poliitilisteks liputajateks“, kelle käitumise olulisimaks motiiviks saab tähelepanu. Liiga palju on Eesti poliitikas „elevante portselani poes“ ja need elevandid tegutsevad meedia suure tähelepanu all ja mahitusel.

Tasakaal ja väärikus on ajakirjandusest kui ka poliitikast kadumas. Aeg on teadvustada, et turumajanduslik klikimeedia – kõik müügiks ja poliitikute joondumine selle standardi järgi on vaba sõna surm.

Mäletate, vähemalt korra oleme me kõike seda juba näinud, siis küll märksa vähem hüsteerilises vormis. See juhtus 2016. aasta novembris, kui Keskerakonna esimees Jüri Ratas alustas Isamaa ja sotsiaaldemokraatidega läbirääkimisi oma esimese valitsuse moodustamiseks. Võimust ilma jäänud Reformierakond hirmutas siis rahvast sellega, et võimule tuleb Kremlimeelne valitsus, Eesti pöörab Euroopa Liidule selja ja veereb taas Venemaa rüppe. Võimu nimel ei kohkutud tagasi isegi oma riigi laimamisest välismeedias.

Nüüd hirmutatakse rahvast paremäärmusliku või isegi natside valitsusega. Püüdke seda endale ette kujutada: seesama peaminister ja seesama erakond, kes Reformierakonna väitel juhtis siiani venemeelset vasakpoolset valitsust, juhib nüüd järsku paremäärmuslikku valitsust.

Isamaa ühe asutajaliikmena 1992. aastal võin kinnitada, et Isamaa seisab ka täna ja selles koalitsioonis nendesamade väärtuste eest, mida kaitsesime 1992. aastal.

Aga 2019. aasta Isamaa pole kindlasti 1992. aasta Isamaa. Meie õpime, muutume ja areneme koos maailmaga. Seista vabaduste eest heaolusse suunduv, vabas ja demokraatlikus ühiskonnas, kus järjest enam huvid domineerivad väärtuste ees, on hoopis midagi muud, kui teha seda totalitaarsest riigist väljuvas üleminekuühiskonnas, suurte valikute ajastul. Isamaa on 27 aastat aidanud Eestit üles ehitada demokraatlikuks õigusriigiks ja meie

kuulumine valitsusse on ka garantiiks, et sellest ehitisest ei saa kellegi kuri käsi välja kangutada ainsatki kildu.

Head erakonnakaaslased!

Eraldi tahan peatuda Eesti suurimal probleemil, milleks on meie demograafiline olukord ja rahvastikuprotsessid, mis päevakajaliselt seondub sõnavabaduse teemaga. Madal sündimus, elanikkonna vananemine, maksumaksjate ja töökäte vähenemine, maapiirkondade tühjenemine, eestlaste väljaränne, perekondade lagunemine, üksikvanemad ja perevägivald on meie ühised ja kõige tõsisemad mured. Meil kõigil on oma isiklik suhe perekonda ja sellega seonduvatesse delikaatsetesse teemadesse, aga mina nelja lapse isana ei ole nõus, et mõtteavaldused perepoliitilistel teemadel monopoliseeritakse soolise ja ealise määratluse alusel kitsa ringi naispoliitikute ja naisajakirjanike privileegiks. Ei, Kaja Kallasele ja Vilja Kiislerile ja teistele suude sulgejatele – ka siin on sõna vaba! Ärme laseme Eesti mehi ja isasid veelgi rohkem võõrutada perepoliitikast. Vastupidi, kutsun üles Eesti mehi, abikaasasid ja isasid avatult rääkima perepoliitilistel teemadel, sealhulgas ka meestega ja isadusega seotud muredest. Meil kõigil on õigus pakkuda välja lahendusi eelmainitud pere- ja rahvastikuprobleemidele.

Head sõbrad!

Ees seisavad Euroopa Parlamendi valimised. Isamaa poliitiline pilk on alati vaadanud kaugemale nii ajas kui ruumis. Isamaa peab olema avatud, kuid ühtlasi ka Eesti huvide eest väljas. Me ei tohi häbeneda rahvuslikkust. EP valimised annavad Eesti asja ajamisele euroopaliku mõõtme, ilma milleta ei suuda me säilitada oma iseseisvust. Seda on kinnitanud meie ajalugu. Euroopa läänepiiri määrab Atlandi ookean. Euroopa idapiir on seevastu peamiselt maismaal ja palju kordi nihkunud. Sealhulgas ka üle meie – nagu ka läbi Ukraina, mis praegu on surutud Vene Föderatsiooni kahe osa vahele. See ei ole pretsedent, sest kohe pärast teise maailmasõja lõppu tehti Läänemere ääres Venemaa osaks ka Ida-Preisimaa. Tahan sellega öelda, et rahvusvaheline poliitika Euroopa suhtes sarnaneb mitmeski punktis lõõtsaga, mis kord surutakse kokku, kord aga laiali. Me peame vältima sellist „lõõtsutamist“. Me ei ole suurriik, ent, kui me oleme ükskõiksed, siis ollakse seda ka meie suhtes. Euroopa poliitika kujundamises kaasaraäkimine pole meie jaoks kauge ja võõras tühi-tähi, vaid ellujäämise küsimus.

Eesti iseseisvust on võimalik tagada ainult koostöös NATO liitlastega ja aktiivse osalusega teistes rahvusvahelistes organisatsioonides. Euroopa Liit kui rahvusriikide liit on koht, kus Eesti huvid peavad olema esindatud parimal võimalikul moel. Isamaa on ainus Eesti erakond, kes kuulub Euroopa

suurimasse poliitilisse perekonda – Euroopa Rahvaparteisse. See annab meie kaudu Eestile suurima võimaluse mõjutada Euroopa tulevikku ja seekaudu ka Eesti tulevikku. Aga see paneb ka meile suure vastutuse. Isamaa on traditsiooniliselt tugev rahvusvahelises suhtlemises, välis- ja kaitsepoliitikas. Meil on kogemused ja teadmine, aga mis kõige olulisem meil on inimesed, kes on väarikad ja kompetentsed rahvuslikest huvidest lähtuva Euroopa poliitika elluviimisel. Meie kandidaadid EP valimistel on:

1. Riho Terras
2. Jüri Luik
3. Viktoria Ladõnskaja
4. Tõnis Lukas
5. Mihhail Lotman
6. Kätlin Kuldmaa
7. Tarmo Kruusimäe
8. Urmas Reinsalu
9. Tunne Kelam

Head erakonnakaaslased, EP valimised on olulised. Eestile ei ole ükskõik, kes esindab Eestit järgmisel viiel aastal EP-s. Isamaa mandaadi kaal on suurim Eesti erakondade seas. Viime selle sõnumi Eesti valijateni ja toetame aktiivselt oma kandidaate, aktiveerime oma valijad.

Lõpetuseks. Erakond on elav organism, mille sisu kujundavad liikmed. Kõik me üheskoos oleme tänase Isamaa vaimsure kujundajad, aga see vaim saab toetuda sellele baasile, mis seni on loodud. Isamaa on Eesti vanim ja läbi aegade mõjukaim erakond. Meie poliitikat on eredate tähtedena kujundanud paljud liikmed. Meil on erakonna auesimees Mart Laar. Uhkuse ja austusega saame nimetada erakonna vundamendi ladujateks Lagle Parekit, Trivimi Vellistet ja mitmeid teisi. Meie hulgas on ka liikmeid, kes on kujundanud erakonna vaimu juba enne selle ametlikku loomist. Tunne Kelam, vabadusvõitleja, Eesti Kongressi üks juhtidest, Eesti Komitee esimees, pikaaegne Riigikogu liige, kõige pikaaegsem Eesti europarlamenti liige, endine ERSP ja Isamaaliidu esimees, kes on võidelnud Eesti iseseisvuse eest ja demokraatliku õigusriigi taastamise eest nii Eestis, kui rahvusvahelisel tasemel. Tunne Kelam on Isamaa tõeline poliitiline kapital ja meie poliitika kvaliteedimärk. Teen ettepaneku Isamaa suurokogule valida erakonna auesimeheks Tunne Kelam. See oleks erakonna suurim tänu ja tunnustus Tunnele, erakonnale ja Eestile elatud aastate

eest. Kui meie hulgas on sellised inimesed nagu Tunne Kelam, siis on meil tulevikku, siis oleme igavesed!

Head eelsesivat emadepäeva kõigile! Aitähk kuulamast!